

Иванчевски правописъ

20 януари 2024 г.

Речникъ на българския езикъ, съдържащъ слова и тѣхнитѣ форми споредъ изискванията на Иванчевския правописъ. Иванчевски правописъ е името, давано понѣкога на първиятъ официаленъ български правописъ, въведенъ съ наредба на министѣра на народното просвѣщение Тодоръ Иванчовъ прѣзъ 1899. Той се явява поправка на Дриновския правописъ и остава въ сила до въвеждането на Омарчевския правописъ прѣзъ 1921. Иванчевскиятъ правописъ се характеризира съ:

- прѣдставяне на звука [ъ] съ буквитѣ ъ и ѡ (голѣма носовка), като различието се прави на етимологическа основа.
- употреба на буквата ѣ (ятъ) на етимологическото ѣ мѣсто.
- употреба на краесловни ерове.
- синтактично правило за писане на пълненъ и кратъкъ членъ.
- писане на групитѣ ѡр/рѣ и ѡл/лѣ по североизточното произношение.
- писане на глаголитѣ окончанія съ а и я.

Иванчевскиятъ правописъ прѣмахва дотогавашната употреба (т.е. съгласно Дриновския правописъ) на Ж и Ъ въ слѣднитѣ случаи:

- Въ пълната и кратка винителна форма на личното мѣстоимение въ 3 л. ед. ч. ж. р.: неж, ѡж
- Въ 1 л. ед. ч. сег. вр. на глаголитѣ отъ I и II спрежение, напимѣръ: азъ четж, азъ пишж, азъ играж, азъ мълчж, азъ мољж, азъ вървж
- Въ 3 л. мн. ч. сег. вр. на глаголитѣ отъ всички спрежения, напимѣръ: тѣ четжтѣ, тѣ пишжтѣ, тѣ игражтѣ, тѣ мълчжтѣ, тѣ мољжтѣ, тѣ вървжтѣ, тѣ искжтѣ, тѣ излитжтѣ, тѣ отивжтѣ
- Въ 3 л. мн. ч. мин. св. вр. и мин. несв. вр. на глаголитѣ, напимѣръ: тѣ четохж, тѣ пишехж, тѣ играехж, тѣ мълчахж, тѣ мољхж, тѣ вървѣхж, тѣ искахж, тѣ излитахж, тѣ отивахж